

**VIVIM
del
CUENTU**

"Hi havia una vegada un vaixell que navegava per l'Atlàntic carregat de llibres i de contes, i no exagero si us dic que en duia 7.000! Els nens que havien participat a la campanya de recollida de llibres van ser tan generosos que el pobre vaixell havia de vigilar de no enfonsar-se! Va tenir penes i treballs per arribar a bon port, i fins i tot es va perdre, però, finalment, va arribar a... Nicaragua."

Aquest és un dels contes que expliquen els de la companyia de narradors **Vivim del Cuentu**, formada per la Noe, el Pepo, la Bet, l'Oriol, l'Inyaki, la Maria i el Caste. Però aquesta vegada es tracta d'una història real, en què s'explica un projecte solidari molt interessant que conjumina l'amor als contes i als llibres amb la voluntat d'aportar un granet de sorra per millorar la vida d'altres persones en altres latituds. Així doncs, a banda de la feina

d'explicar històries que fan per tot el país, els membres del grup dediquen una bona part del seu temps lliure a muntar biblioteques infantils en poblacions sudamericanes mancades de recursos educatius adreçats als més petits. Ja n'han creat dues, una a la població del Alto a Bolívia l'any 2006, i l'altra a Estelí, al nord de Nicaragua, al 2008. Una altra ja s'està començant a formar, aquesta vegada destinada a.....

No és possible la infància si no hi ha contes que eduquen, que fan pensar, que transmeten valors, pensen els de Vivim del Cuentu. Amb la col·laboració de molta gent a través de la campanya "Un llibre, un euro" —el llibre per engrossar la biblioteca i l'euro per finançar el projecte—, el grup ja ha enviat més de 10.000 llibres en els dos centres que els mateixos narradors han ajudat a acondicionar. Una iniciativa que ha fet feliç centenars d'infants bolivians i nicaraguencs que tenen ara un espai digne i ben proveït on poden estudiar, aprendre i alhora passar-s'ho bé.

Vivim del Cuentu
Tel.: 647 404 561
www.marcvirgili.com/vivimdelcuentu

vivim del cuentu

recordant...

Mama Àfrica

Una aturada cardíaca va posar fi al mes de novembre passat a la vida de l'activista i cantant Miriam Makeba. L'artista, també coneguda com a *Mama Àfrica*, havia nascut a Johannesburg (Sud-àfrica) el 4 de març de 1932. Hores abans de la seva mort, havia participat en un concert al sud d'Itàlia en suport al periodista i escriptor Roberto Saviano, amenaçat per la màfia després d'haver escrit el llibre *Camorra*.

Makeba, d'origen humil, va començar la seva trajectòria musical als inicis dels anys cinquanta cantant blues americà i barrejant-hi ritmes tradicionals del seu país. Però l'èxit no li va arribar fins a l'any 1966 amb la cançó "Pata pata", amb un èxit rotund durant setmanes a les llistes musicals dels Estats Units. Des de jove va estar implicada en la defensa dels drets humans i en contra de l'*apartheid*, la qual cosa li va costar l'exili durant gairebé tres dècades, fins que al 1990, un cop Nelson Mandela va ser excarcarat, la va convèncer perquè retornés a Sud-àfrica. Al llarg de la seva vida Makeba va estar guardonada amb diversos reconeixements per la seva tasca humanitària (com a Ambaixadora de Bona Voluntat per la FAO) amb els més necessitats i desfavorits del continent africà. L'any 2001 va fundar la Fundació Zenzile Miriam Makeba per ajudar les noies joves sud-africanes.

montse fran

Innocents,
peixos i bojos

El 28 de desembre se celebra a Catalunya, Espanya, molts països hispanoamericans i alguna zona de Bèlgica la festa dels **Sants Innocents**, que com tothom sap, commemora la matança de nens menors de dos anys perpetrada pel rei Herodes amb la finalitat d'eliminar el Messies.

¿Com s'ha esdevingut que un dia tan tràgic hagi generat la tradició burlesca que consisteix a penjar la llufa a l'esquena del pròxim i fer les bromes més surrealistes?

El temps, que tot ho canvia, en té la culpa, i concretant una mica, les Saturnals romanes i les festes del Folls medievals també. És així com a l'Edat Mitjana, amant del món al revés i de la broma, es va associar a la diada antics rituals de la Festa dels Bojos, que se celebrava antigament entre Nadal i Cap d'Any. En alguns llocs hi havia el costum de donar el poder a un infant per un dia, i durant tot aquest dia es feien bromes pròpies del Carnaval.

Una festa similar és la del **Poisson d'Avril** francès, durant la qual es pengen peixos a l'esquena de la gent. Se celebra, però, tres mesos després, concretament l'1 d'abril. La raó seria que abans de la instauració del calendari gregorià al segle XVI, les festes de Cap d'Any començaven el 25 de març i acabaven l'1 d'abril. Diu la llegenda que quan es va traslladar el començament de l'any a principi de gener, bé per riure's de la gent que s'hi resistia, bé per fer broma, es va continuar fent regals, però ara falsos i de broma. Però perquè es penja un peix? Alguns diuen que està relacionat amb el fet que en aquella data la Lluna surt del signe zodiacal dels Peixos. D'altres hi veuen la reminiscència d'una broma que es feia als pescadors, en una època de l'any en què la pesca estava prohibida. Els infants els tiraven arengades per burlar-se'n. *E si no n'è vero è ben trovato...*

La festa va passar posteriorment a Itàlia i també al món anglosaxó, on s'anomena **April Fools' Day**,

durant el qual totes les bromes són permeses i tothom s'esmera en fer-les mol sonades.

tradi·accions

montse vidal